

Povolanie je chrbtovou kosťou života

„Povolanie je chrbtovou kosťou života,“ povedal raz múdry nemecký filozof.

Čím raz budeš? Čo z teba bude? Každý jeden z nás sa už minimálne raz stretol s touto otázkou. Mnoho študentov na ňu odpovedá- ja budem lekár, veterinár, automechanik, učiteľ... Ale sú študenti, ktorí vôbec netušia, aké ma byť ich vysnívané povolanie. Už malé detičky v škôlke snívajú, kým raz budú, keď vyrastú. Áno, aj ja som snívala. Keď si tak spätne spomeniem,...Najprv som chcela byť doktorkou, ktorá bude liečiť choré zúbky. No, ale to mi dlho neostalo. V mojej malej hlavičke sa zrodil ďalší nápad a chcela som byť traktoristkou. Od malička sa mi páčili tie obrovské stroje, ktoré pomáhali pri práci. Postupne, ako som rástla, rodili sa nové nápady na povolania.

Prišiel čas nástupu na základnú školu. Tam začalo opäť niečo nové, nepoznané, možno pre niekoho zaujímavé. Už vtedy som s mojimi bratrancami chodila do garáže. Samozrejme, taký malý „špunt“, ktorý občas zavádzal, bral náradie, ale ja som bola z toho nadšená. Fascinovali ma tie nádherné stroje. Roky ubehli ako voda a prišiel piaty ročník základnej školy. Vtedy nám školský poradca prvýkrát položil otázku, kam chceš ísť na strednú školu? Čím chceš byť, keď vyštuduješ? Vieš vôbec, čo chceš študovať? Padali rôzne odpovede, ako napríklad - ja chcem ísť na gymnázium, ja chcem ísť na veterinu a ja? Ja som povedala, že chcem raz byť automechaničkou... Tí, čo ma tak dobre nepoznali, sa čudovali, tí, čo ma poznali, pousmiali sa. Vtedy som spustila lavínu odhovárania, či už od učiteľov, pána riaditeľa, rodičov... ale mne to bolo jedno. Pevne som si stála za svojim názorom a dodnes si za ním stojím. V ôsmom ročníku sme posielali prvé oficiálne prihlášky na strednú školu. Pýtate sa, čo som si vybrala ja? Ja som si aj naďalej stála za svojim cieľom - chcem byť automechaničkou. Po škole sa to rozprchlo ako novinka týždňa. Hovorilo sa: „Ešte ju to neprešlo?“ Mňa tieto reči vôbec nezaujímali, lebo ja som bola šťastná pri pomyslení, že raz odo mňa z garáže odíde prvé auto, ktoré som opravila. A mimochodom, už sa tak udialo. V tom čase sa s mojou túžbou, mojim rozhodnutím stotožnil aj ocko. Pochopil, že toto je tá správna cesta pre mňa, no mamka bola stále proti. Ona chcela mať zo mňa pani doktorku. Ja jej dodnes hovorím: „Veď istým spôsobom som aj ja doktorka, ale pre autá, nie ľudí.“ V deviatom ročníku nám rozdal učiteľ prihlášky, vyplnili sme ich, odoslali a čakali sme. Prijímačky som zvládla, bola som hrdá na seba. Pamätám si ten deň akoby to bolo včera. Bola som doma chorá, vonku bolo sychravo a zrazu zazvonil zvonček. Stála tam pani poštárka, ktorá mala pre mňa list. Veľmi mi bilo srdce, keď som to otvárala a tam bolo veľkými písmenami napísane „PRIJATÁ“. To bolo radosť! Vedela som, že som zase o krok bližšie k svojmu snu. Večer som poďakovala nášmu Nebeskému Ockovi, že mi takto všetko pomohol zvládnuť a poprosila som ho o pomoc na ďalšie štyri roky.

Prišiel deň D. Prvý deň na strednej škole. Noví ľudia, nové predmety, povinnosti. Na všetko to som si postupne zvykla. Samozrejme, nebolo to také jednoduché, boli aj slzy, chcela som ísť preč, že to nezvládnem. No vďaka jednej vzácnej osobe v mojom živote som ostala na škole a šla si ďalej za snom. Na škole bola aj prax. Najprv v školskom autoservise, potom v treťom ročníku som sa dostala do súkromného servisu. Opäť to bolo niečo nové, ale mala som veľmi dobrých kolegov a zároveň učiteľov, ktorí ma toho veľa naučili a za to im budem navždy vďačná. Tri roky ubehli ako voda a ja som už maturantka, už som len kúsok k vyvrcholeniu môjho sna. Teraz praxujem v jednom z najlepších autorizovaných autoservisov. Myslím, že sa mi celkom darí, no ale to nech už posúdia iní.

Som šťastná, že som sa pred pár rokmi rozhodla stať automechaničkou a povedala som si: „Ja viem, čím budem!“ A bojovala som za svoj sen, lebo to je v živote dôležité- mať sny, túžby a užívať si každý jeden deň. Ak sa nám jeden zo snov splní, nezabúdajme byť vďační.